

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 25.04.2024 r.

Kochani.

Zaczynamy lekturę Pisma Świętego. W tym roku towarzyszy nam krótki list św. Pawła Apostoła do Filipian. Listy św. Pawła wywarły ogromny wpływ na naukę, teologię Kościoła, dlatego warto je poznać i zrozumieć.

Słowo Boże jest ważne, kształtuje nasze serce, pomaga nam oczyścić się z kłamstw złego ducha. Poznając Je poznajmy Boga. Poświęćmy ten czas na spotkanie z Jezusem w Słowie Bożym.

Jak będzie wyglądać ta praca?

1. Pomódl się do Ducha Świętego, uświadom sobie, że stoisz w obecności Boga.
2. Przeczytaj dany fragment Słowa Bożego.
3. Przeczytaj komentarz do tego fragmentu.
4. Napisz w zeszycie to, co dla Ciebie jest najważniejsze z tego fragmentu i z komentarza. Spróbuj z tego stworzyć własną modlitwę, albo postanowienie na dany dzień.
5. Zawierz to wszystko Maryi, odmawiając *Pod Twoją obronę*.

**Na owocną pracę, błogosławię +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz**

W pierwszej kolejce czytania, starajmy się przeczytać treść danego rozdziału. W drugiej kolejce, czytamy rozdział i czytamy dodatkowo informacje ogólne nt. listu, aby łatwiej nam było zrozumieć samą treść listu, jego kontekst i przesłanie.

W trzecim czytaniu mamy dodatkowo komentarze do wyznaczonych fragmentów.

Dzień	Fragment Listu do Filipian
Czwartek	Flp 2,6-8
Piątek	Flp 2,9-11
Sobota	Flp 2,5-11
Niedziela	Flp 2,12-18
Poniedziałek	Flp 2,19-3,1
Wtorek	Flp 3,1-6

Telefon Wspólnoty
☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty
ks. Damian Ziemba
Pasterz
tel. 791-386-047
e-mail: mini-damian@o2.pl
Marcin Zacharski
Lider
tel. 668-451-691
e-mail:
marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło
V-ce lider

Barbara Zacharska
V-ce lider

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

Czwartek

Pierwsze zdanie określa punkt wyjścia uniżenia się Chrystusa: Chrystus uniżył się mając naturę Boga (dosł. „istniejąc w formie Bożej” [BT: „istniejąc w postaci Bożej”]). Najwłaściwszym odpowiednikiem słowa „forma” jest pojęcie „kondycja”, to znaczy sposób bytowania, w którym przejawia się to, czym dany byt rzeczywiście jest. Dawna chrześcijańska tradycja słusznie widzi w tym zdaniu potwierdzenie boskości Chrystusa: był Bogiem i będąc Bogiem mógł objawić się jako taki. Używając tego słowa zasadniczo w tym samym sensie, Paweł mówi o „ukształtowaniu na obraz” czy „upodobnieniu” w takich tekstach, jak Rz 8,29 i Flp 3,21. Z drugiej strony ta sama idea pojawia się w następnej linijce jako „na równi być z Bogiem”. Mając jednak taką kondycję, Chrystus „nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem”. Być na równi z Bogiem oznacza w istocie to samo co bytowanie w kondycji Bożej i odnosi się nie tylko do boskiego bytu Syna Bożego, lecz także do Jego chwalebnej kondycji, do jakiej mógł rościć pretensje jako Bóg. W w. 7 pojawia się główny czasownik: „ogłosił samego siebie”. Wyrażenie to, użyte tu w sensie absolutnym, bez dokładnego określenia podmiotu, znaczy tyle, co „uniżył samego siebie do końca”. Można je także rozumieć w sensie: „wyrzekł się czegoś, co miał”, i w tym przypadku może chodzić tylko o to, z czego nie chciał skorzystać: o byciu równym Bogu, o chwalebnej kondycję właściwą Jego boskiej naturze. „Przyjąwszy kondycję sługi” (BT: „przyjąwszy postać sługi”): przez słowo „sługa” autor chce wyrazić konkretny sposób, w jaki Chrystus stał się człowiekiem: całkowicie odrzucając zaszczyty, władzę, bogactwo, uniżając się aż do doświadczenia najbardziej haniebnego śmierci. „Kondycja (dosł. „forma”) sługi” jest wyraźnie sprzeczna z nazwaniem Jezusa Panem w drugiej części hymnu. Tak jak w 2 Kor 8,9 Paweł mówi tu o wcieleniu nie w sposób ogólny, ale nawiązuje do konkretnego i szczególnego sposobu, w jaki się ono przejawiało. Autor już teraz wprowadza temat posłuszeństwa. Paweł raz jeszcze potwierdza ludzką kondycję Jezusa w dwóch zdaniach, które w dosłownym przekładzie brzmią: „Uczyniony na podobieństwo istoty ludzkiej, pojawił się w zewnętrznym wyglądzie jako zwykły człowiek” (BT: „[...] stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka”). Apostoł chce przez to powiedzieć, że Chrystus stał się równy innym ludziom, że przyjął sposób bycia i życia zwykłego człowieka. W swoim uniżeniu doszedł aż do kresu: „stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej”. Tekst podkreśla dobrowolność tego czynu: sam siebie uniżył, stając się posłusznym. Śmierć na krzyżu jest najwyższym wyrazem uniżenia, zwłaszcza w oczach obywateli rzymskich: była to śmierć właściwa niewolnikom i cudzoziemcom.

Piątek

Druga strofa zaczyna się od słów „dlatego też”; następuje także zmiana podmiotu: na „Bóg” i, pod koniec zdania, na „wszelki język”. Wywyższenie Chrystusa pojawia się jako odpowiedź Boga na Jego dobrowolne uniżenie się. Paweł opisuje działanie Boga za pomocą dwóch czasowników: najpierw „Bóg Go

nad wszystko wywyższył” (por. także J 3,14; 8,28; 12,32; Dz 2,33; 5,31.) Drugim aspektem wywyższenia jest „i [Bóg] darował Mu imię ponad wszelkie imię”. Symbolem wywyższenia jest więc teraz darowanie imienia, nie imienia osobowego (Jezus), które już miał w swoim uniżeniu, lecz „tytułu” wyrażającego Jego nowy stan. Ów „tytuł” jest wyrazem nowej rzeczywistości Chrystusa uwielbionego, stanu, który stawia Go ponad wszystkimi innymi istotami. Tytuł ten zostanie wyjaśniony przez Pawła w w. 11. Chrystus otrzymuje ten tytuł nie w ukryciu, ale publicznie, tak aby „na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem – ku chwale Boga Ojca”. Tę cześć oddają Mu wszystkie istoty rozumne, aniołowie, ludzie i mieszkańcy Szeolu. Bez wątpienia język Pawła przypomina tu Iz 45,23, gdzie JHWH ogłasza, że jest jedynym Bogiem, jedynym, który może zbawić: „Tak, przede Mną się zegnien wszelkie kolano, wszelki język na Mnie przysięgać będzie”. Celem tego sformułowania jest wyznanie Jezusa Chrystusa jako Pana. Pan (kyrios) to tytuł nadany Jezusowi w Jego uwielbieniu, wyrażający Jego najwyższą władzę. Ten tytuł jest czymś więcej niż tytułem honorowym, przypomina bowiem charakterystyczny tytuł Boga w Biblii. Wyznanie to głosi chwałę Boga Ojca, który jest sprawcą wywyższenia Chrystusa. Nie chodzi jednak o to, że Chrystus zajmuje teraz miejsce Ojca. Bóg Ojciec pozostaje początkiem i końcem wszystkiego (por. Rz 11,36). W hymnie wywyższenie Jezusa przedstawione jest jak wydarzenie, które już nastąpiło. Dla Pawła wydarzeniem rozstrzygającym, które jest przeciwwagą śmierci Chrystusa, jest Jego zmartwychwstanie (por. Rz 4,25; 6,3-5.9-10; 1 Kor 15,20-28; Ef 1,19-20; Kol 1,18). Jakkolwiek Paweł mówiąc o zmartwychwstaniu nie używa na ogół czasownika „wynieść” czy „wywyższyć” (jak używa ich w Dz 2,33; 5,31), możemy zakładać, że w myśli Pawła wywyższenie łączy się z faktem zmartwychwstania Jezusa.

Sobota

Wielu współczesnych autorów sądzi, że Paweł, z pewnymi modyfikacjami, dołącza do swojego listu tekst istniejący wcześniej, to znaczy hymn przed-Pawłowy. Hipoteza ta nie została jednak nigdy potwierdzona. Musimy ponadto uświadomić sobie, że Paweł, włączając taki tekst do swojego listu, przyjmuje go jako własny, podpisując się pod wszystkimi jego stwierdzeniami. Badacze wysunęli wiele hipotez mających wyjaśnić pojęciowe tło hymnu: 1) typologia: Adam jako typ Chrystusa (por. Rz 5,12-21; 1 Kor 15,22.45); 2) postać Sługi Pańskiego z Księgi Izajasza (por. Iz 53,1-12); 3) mity gnostyckie czy hellenistyczne. Nie można jednak wskazać na żaden wcześniej istniejący tekst literacki, który mógłby mieć jakiś wpływ na całość hymnu w Liście do Filipian. Co najwyżej można mówić o częściowych zbieżnościach. Źródła hymnu należy raczej szukać w ideach znanych z Pism hebrajskich i chrześcijańskich, zwłaszcza tych związanych z wiarą w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. Wiara ta jest pewnym i pierwotnym elementem całej chrześcijańskiej tradycji. Przedstawienie śmierci Mesjasza, a co więcej, śmierci na krzyżu, jako uniżenia się jest czymś naturalnym

(por. 1 Kor 1,23). W 2 Kor 8,9; Ga 2,20 i Ef 5,2 także pojawia się idea dobrowolnego oddania swojego życia przez Jezusa Chrystusa. Z drugiej strony idea zmartwychwstania jako wywyższenia jest także czymś naturalnym (por. Iz 52,13; Rz 1,4; 1 Kor 15, 43; Dz 2,32-33). Idea preegzystencji nie pojawia się więc tylko w tym hymnie; przynajmniej pośrednio występuje w Rz 8,3; Ga 4,4; 2 Kor 8,9 i bezpośrednio w Kol 1,15-17; J 1,1-18; 1,30; 8,58; Hbr 1,1-14. Trzeba ją łączyć z ideą Jezusa jako Syna Bożego w szczególnym i właściwym sensie; ten fakt zakorzeniony jest w samym doświadczeniu Jezusa (Mk 14,36, „Abba”). Z drugiej strony schemat „dobrowolne uniżenie – wywyższenie” znany jest z innych miejsc Biblii (por. 3,17-24; Mt 23,12; Łk 14,11; 18,14). Jak wykazaliśmy, już wczesny Kościół głosił, że Jezus jest Panem. O powszechnej władzy Chrystusa mówi się w NT wielokrotnie (por. Mt 28,18; Dz 2,34-36; 1 Kor 15,23-28; Ap 1,5; 19,16). Te elementy, znane w tradycji wczesnego Kościoła, zostały zebrane w jednej poetyckiej kompozycji, aby wyrazić tajemnicę uniżenia się Chrystusa, które prowadzi Go do śmierci na krzyżu i do Jego wywyższenia w zmartwychwstaniu. Hymn Flp 2,5-11 był znacznie częściej przedmiotem zainteresowania interpretatorów niż List do Filipian jako całość. Wydaje się, że po raz pierwszy hymn jest cytowany w liście wspólnot z Lyonu i Wiedni (zachowanym w Hist. eccl. 5,1), opisującym postawę chrześcijańskich męczenników. Pierwszym autorem, który korzystał z niego wielokrotnie, był Orygenes. Uczony ten interpretował hymn jako mówiący przede wszystkim o samouniżeniu się preegzystującego Syna przez to, że stał się człowiekiem (wiążąc występujące w tekście hymnu *morfe dulos* z *dulos* w Iz 49,3). Tekst hymnu miał szczególne znaczenie w polemice z arianami w IV w. Arianie powoływali się zwłaszcza na drugą część hymnu (2,9-11) jako dowód podrzędności natury Syna w relacji do Ojca, chociaż arianie interpretowali również *morfe theu* w sensie niższego bóstwa. obrońcy ortodoksji nicejskiej, przede wszystkim Atanazy i Grzegorz z Nyssy, podkreślali pełnię boskości i człowieczeństwa Chrystusa; obaj także zwracali uwagę na soteriologiczne znaczenie wywyższenia Chrystusa w Jego człowieczeństwie. Jan Chryzostom poświęcił dwie spośród swoich homilii (VI i VII; PG 62,217-238) omawianemu przez nas tekstowi, nadając mu szczegółową i wyważoną interpretację. Hymn odegrał znowu ważną rolę w chrystologicznej kontrowersji w V w. Nestorianie skłonni byli akcentować odrębność dwóch natur; Cyryl Aleksandryjski, który cytował hymn ponad sto razy w swoich dziełach, uznawał różnicę natur, ale podkreślał jedność ostatecznego podmiotu, osoby Syna. Spośród teologów łacińskich Ambroży i Pelagiusz są jedynymi autorami patrystycznymi, którzy, świadomie wychodząc od dawnej tradycji, uważali, że podmiotem Flp 2,6-11 jest ludzki Chrystus, chociaż nie zaprzeczali boskości Chrystusa. Warto zauważyć, że Luter, mimo że niezmiennie podtrzymywał tradycyjną doktrynę o wiecznej boskości Syna, interpretował tekst Flp 2,6-11 jako „opisujący postawę wcielonego ziemskiego Chrystusa”.

Niedziela

Paweł kontynuuje zachętę, przypominając najpierw adresatom o posłuszeństwie wobec praktycznych wymogów wiary. Dla Apostoła zbawienie jest czymś, co człowiek otrzymuje w darze od Boga (Rz 1,16; Flp 1,28; Ef 2,8) i co jednocześnie powinien nieustannie urzeczywistniać, i to nie dlatego, że jest do tego zdolny, lecz dlatego, że Bóg mu daje taką możliwość. Mówi o tym wyraźnie w w. 13. Następnie Paweł radzi Filipianom, aby „czynili wszystko bez szemrań i powątpiewań”, czyniąc tym samym aluzję do szemrania Izraelitów na pustyni (Wj 16,2), kiedy utracili wiarę w Bożą opatrzność i moc. Słowa o „narodzie zepsutym i przewrotnym” (w. 15) są nawiązaniem do Pwt 32,5 i charakteryzują ludzi niewiernych. Tutaj jednak jest to raczej aluzja do pogan, wśród których żyją chrześcijanie. Jeśli chrześcijanie będą wierni słowu życia (czyli Ewangelii), pozostaną czysti i bez zarzutu. Przeciwieństwo między chrześcijanami a poganami symbolizuje obraz gwiazd świecących w ciemności (por. Rz 13,12; 2 Kor 6,14; 1 Tes 5,4-5 [BT: „... źródła światła w świecie”]). Tak więc Filipianie mają się stać „jako nienagane dzieci Boże”. W ten sposób Apostoł kładzie nacisk na etyczny aspekt bycia dzieckiem i dziedzicem (por. Ef 5,1). Takie postępowanie adresatów napełni Pawła radością w dniu drugiego przyjścia Chrystusa, ponieważ będzie świadectwem, że jego praca nie poszła na marne. W niniejszym fragmencie Apostoł znowu wyraża myśl, że może nie doczekać przyjścia Chrystusa (por. 1,20-26), i porównuje swoją śmierć z ofiarą z płynów. Libacje (ofiary z wina, oliwy czy wody) były praktykowane zarówno przez Izraelitów (por. Lb 15,1-13), jak przez pogan. Także wiara Filipian jest porównana z ofiarą. Paweł mówi o radości z powodu mocnej wiary Filipian, chociaż on sam może stracić życie.

Poniedziałek

W tej sekcji Paweł porusza swoje sprawy osobiste związane z jego kontaktami ze wspólnotą Filipian. Najpierw mówi o posłaniu do nich Tymoteusza (2,19-23), a następnie o powrocie Epafrodyty, którego Filipianie obarczyli misją niesienia mu pomocy (2,24-30). Jak się wydaje, zakończeniem tej sekcji jest w. 3,1a, choć wielu badaczy woli łączyć go z następną sekcją.

Wtorek

Polemika zaczyna się od bardzo twardych słów: „Strzeżcie się psów, strzeżcie się złych pracowników, strzeżcie się okaleczeńców”. Te trzy zdania odnoszą się do tych samych osób. Metafora o „psach” jest ostra: oznacza osoby podłe i niebezpieczne (por. Mt 7,6; Ap 22,15). Wzmianka o okaleczeniu jest pejoratywną aluzją do obrzezania. Ta druga charakterystyczna cecha pojawia się w przeciwstawieniu: „My bowiem jesteśmy prawdziwie ludem obrzezanym [tzn. prawdziwymi Izraelitami]”. Przeciwnicy Pawła głoszą, że aby korzystać z przywilejów Izraela, z obietnic danych przez Boga ludowi wybranemu, należy

praktykować rytuał obrzezania (por. Dz 15,1). Tak jak za pomocą trzech zdań Paweł opisywał przeciwników, tak teraz za pomocą trzech czasowników charakteryzuje chrześcijan: „My (...) sprawujemy kult w Duchu Bożym”. Paweł przyznaje, że jednym z przywilejów Izraela był „kult” (Rz 9,4), ale w Rz 12,1 twierdzi, że chrześcijański kult jest kultem duchowym, ponieważ cała osoba oddaje się w ofierze Bogu (por. także J 4,23-24). „My (...) chlubimy się w Chrystusie Jezusie”. W przeciwieństwie do obrzezania chwała wyznawców Kościoła jest zakorzeniona w ich związku z Chrystusem Jezusem (por. także 1 Kor 1,30-31; 2 Kor 10,17). „Nie pokładamy ufności w ciele” (to znaczy w ludzkich znakach). „Ludzkie znaki” to prerogatywy rasowe, fizyczne, a nawet religijne autentycznego Żyda, tak jak wylicza je Paweł. Paweł, jako Żyd, także się może odwoływać do tych znaków: „obrzezany w ósmym dniu” (por. Rdz 17,12); „z rodu Izraela”: czyli prawdziwy Izraelita, a nie Grek nawrócony na religię żydowską (por. 2 Kor 11,22); „z pokolenia Beniamina”: prawdopodobnie stąd jego hebrajskie imię Saul (Szaweł) na pamiątkę króla Saula, który był z pokolenia Beniamina (1 Sm 9,1-2; por. także Rz 11,1); „Hebrajczyk z Hebrajczyków”: Paweł kładzie nacisk na zachowanie narodowych tradycji, takich jak język, obyczaje i religia (por. 1 Kor 11,22); „w stosunku do Prawa – faryzeusz”: o fakcie tym Paweł mówi tylko w tym miejscu, ale por. Dz 23,6; 26,5; „co do gorliwości – prześladowca Kościoła”: mówi o tym także w 1 Kor 15,9 i Ga 1,13.23; „co do sprawiedliwości legalnej – stałem się bez zarzutu”: Paweł przeżywał swoją izraelską wiarę w sposób szczerzy i pełny; został chrześcijaninem nie dlatego, że czuł się niezdolny do wypełniania Prawa czy też z powodu duchowego lub religijnego kryzysu.

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Postługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej: <https://miriam.rzeszow.pl/modlitwa-wstawiennicza/> W miesiącu maju postługa wypada 15.05.2024r.
3. W dniu 18.05.2024r. (sobota) w Domu Diecezjalnym Tabor odbędzie się Czuwanie w Wigilię Zesłania Ducha Świętego, organizowane przez naszą Wspólnotę. Rozpoczęcie o godzinie 20.00 na dużej auli w bud. C. Zapraszamy do liczego udziału.
4. W terminie 10-12.05.2024r. (piątek-niedziela) w Domu Diecezjalnym Tabor odbędzie się kolejna edycja rekolekcji z modlitwą o uzdrowienie i uwolnienie wg 5 kluczy Neala Lozano. Link do zapisów: <https://tabor.rzeszow.pl/rekolekcje-z-modlitwa-o-uzdrowienie-i-uwolnienie-5/> Rekolekcje prowadzi ks. Damian Ziemia wraz z naszą wspólnotą. Zapraszamy do udziału.
5. W dniach 17-18.05.2024r. (piątek-sobota) odbędzie się ogólnopolskie czuwanie Katolickiej Odnowy w Duchu Świętym na Jasna Górze. W piątek spotkanie dla animatorów, link do zapisów: <https://odnowa.org/z-kraju/732-xxviii-ogolnopolskie-czuwanie-katolickiej-odnowy-w-duchu-sw-w-polsce>, koszt 120 zł. W sobotę czuwanie na błoniach jest dla wszystkich

chętnych. Udział jest bezpłatny. Z Rzeszowa organizowany jest transport autokarowy (wyjazd w nocy z piątku na sobotę o godz. 2.00). Koszt: 110 zł. Zapisy i płatność u Elżbiety Tomasik tel. 693-613-959.

6. Koordynacja organizuje wakacyjne rekolekcje do Rychwałdu k/Żywca w terminie 23-30.07.2024r. Jest jeszcze kilka wolnych miejsc. Szczegóły i zapisy u Elżbiety Tomasik tel. 693-613-959.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Intencje za pozostałe osoby można umieszczać na portalu zywawiara.pl
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •

• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •

• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •